

Forhold han stod til det salomonske Hus, og mange af de Tilstedeværende saae ham her for første Gang. De iblandt dem, der overhovedet kendte noget til ham og f. Eks. havde hørt om hans Bog, var overraskede over hans Ungdom. De havde ogsaa tænkt sig ham mere i Digterstil og blev forundret over at træffe en Mand, der virkelig nok kunde se ud som en Vejbyder og Fremtidsminør.

Ingen Person i Selskabet samlede dog Opmærksomheden som Dr. Nathan. Han opholdt sig udenfor paa Terrassen, hvor han stod omringet af en Flok beundrende Damer og Herrer, der alle lo og var meget højrostede. Man havde æsket hans Mening om en nylig udkommen Bog, der havde vakt en Del Opsigt, et stort Digt med Titlen „En Jakobskamp“. Digtets Forfatter var Poul Berger, hin unge Lyriker med det grimme Ansigt, som i sin Tid havde været en hyppig Gæst der i Huset og hørte til Nannys mange ulykkelige Tilbedere.

Denne Mand havde hidtil som Skribent tilhørt den Kres af frie Aander, der havde samlet sig om Dr. Nathan og søgt Beskyttelse under hans Avtoritet. Hans Poesier havde røbet en sproglig Finsans, der mindede om selve Enevoldsen, men havde samtidig aabenbaret en uhyggelig, spøgelseagtig Brist paa Personlighed. Han havde af hin Mester lært at sidde taalmodigt og pille med et Rim og nusse et Adjektiv; og i en Række smaa bitte Bøger, som Aar for Aar var bleven tyndere og mere blegsotige, havde han stadig genfortalt sin triste Ungdomshistorie under Form af en Digtning, hvis Tone svingede holdningsløst mellem Klynkevornhed og krampagtig Titanrods. Saa hændte det for et Aartid siden, at han udgav en Bog, som selv hans Venner og Velyndere ikke kunde rose, og dette var mere, end Titanen kunde bære. Han forsvandt pludselig fra København, og i lang Tid hørte Ingen noget til ham. Men en skøn Dag rygtedes det, at han havde gemt sig ovre i en lille jysk Landsby, hvor han levede som Eneboer i en fattig Stue, bortvendt fra Verden, alene optaget af at grunde over sin Skæbne. Herfra var det ogsaa, at han nu havde udsendt sin opsigtsvækkende Bog, hvor han straks i et Forord offentlig brændemærkede sin oprørske Fortid og erklærede, at han efter en aandelig Kamp havde fundet Lykke og Fred i Kristendommens ydmyge Lydighed.

Mens der ellers blandt hans forrige Venner viste sig ringe Tillid til Oprigtigheden af denne Omvendelse, hævdede Nathan